

Hồi 6

**Chốn Rừng Hoang Gặp Mỹ Nữ
Nơi Đá Núi Bị Trói Tay****B**ích !

Miếng ngói rơi xuống đất, mặt láng ngựa lên trời, chàng gật đầu mấy cái rồi bước vào nhà.

Cừu Thiên Hiệp mở tủ lấy một số tiền lộ phí và một lưỡi kiếm nhỏ buộc vào lưng rồi bước thẳng ra khỏi "Phi Lai Sơn Trang". Chàng đi về hướng bắc để tìm đến "Hạc Long Sơn" vì trời kia đã bảo chàng như thế mà !

Mặt trời đã gát non tây. Chim chóc đã bay về tổ. Thế mà gã Cừu Thiên Hiệp vẫn còn lững thững trong khu rừng già. Đêm nay chàng nghỉ nơi đâu ?

Tuy thân hình chàng vạm vỡ, da thịt hồng hào nhưng vẻ mặt vẫn còn trẻ măng mà nơi đây bọn tà đạo võ lâm thương hay qua lại, hơn nữa chốn này hễ đêm đến là mảnh hổ đi tìm mồi gầm thét vang rừng, chàng có đủ sức chống cự lại bao nhiêu điều nguy hiểm này không ?

Có lẽ gã Cừu Thiên Hiệp cũng biết thế, nên gã vội bước đi thoăn thoắt, vì hễ ra khỏi khu rừng này thì đến ngay một thị trấn, chàng có thể vào khách sạn nghỉ qua một đêm rồi ngày mai sẽ lên đường.

Từ thuở bé đến giờ Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ ra khỏi "Phi Lai sơn trang", hôm nay trên bước giang hồ rộng thênh thang chàng cảm thấy nao nao tắc dạ.

Thời gian qua gấp rút, quãng đường rừng còn dài dằng dặc, chàng đang bước vội. Bỗng bên mé rừng có một bóng đỏ thoáng qua, tức thì trước mặt chàng xuất hiện một thiếu phụ bảnh bao, áo quần lõe loét, môi son má phấn. Nàng đứng ngay giữa lộ liễu mắt đưa tình miệng điểm một nụ cười như hoa đào hé nhụy.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả thị là "Ngộ hiệp yên đào" Hồ Mỵ Dung. Chàng vội vã tránh sang một bên để đi gấp kéo trời sắp tối, nàng vội nắm tay chàng kéo lại tha thiết nói:

- Ông bạn trẻ của tôi ơi ! Tôi có lòng chờ đợi người ở đây đã muốn đứt hơi thế mà gặp nhau chưa kịp mừng rỡ chàng đã vội bỏ đi sao mà bạc tình lắm vậy !

Nói đến đây, nàng sa sầm nét mặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Cừu Thiên Hiệp tuy đã đến tuổi cặp kè, nhưng chàng đâu có biết được cái liếc đưa tình, những cử chỉ dâm loạn và giọt nước mắt giả như giả nghĩa ấy.

Cừu Thiên Hiệp thật thà nói:

- Bà chờ tôi để làm gì ? Muốn giật "thiết thư" của tôi sao ?

Dứt lời chàng đưa tay giữ chặt thiết thư trong bụng và bước lùi một bước thủ thế, đề phòng bất trắc.

Đứng trước một chàng trai còn trẻ măng chưa thạo phong tình, nhưng nàng không nản chí, vẫn điểm một nụ cười khiêu dâm và mơn trớn:

- Ô ! Làm gì mà sợ tôi đến thế ! Tôi không phải là người đẹp đáng thương sao ?

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã có một cảm giác thẹn thùng, đôi má chàng đỏ rực lên và vội lách đi sang mé rừng.

Chàng nói:

- Mặc kệ bà, tôi đi đường tôi !

Bỗng bóng đỏ ấy lướt nhẹ qua một cái. Hồ Mỹ Dung không những đã chặn ngang trước mặt chàng mà đôi tay của nàng như hai cành liễu đã gác trên vai chàng.

Hồ Mỹ Dung bắt đầu thở thở giọng oanh vàng:

- Ô ! Sao mà bạc nghĩa vô tình quá vậy ?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như một luồng điện giựt vào người, toàn thân chàng bỗng nóng như lửa đốt vội vàng nháy trái qua một bên xa hơn một trượng rồi lập bập nói:

- Bà.. bà !

Hồ Mỹ Dung bị chàng hất hai tay ra nên mất thăng bằng chệnh choạng, đáng lẽ có thể đứng vững lại được nhưng nàng thừa cơ hội ấy "ồ" lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất than thở rên xiết trông rất tội nghiệp.

Anh chàng Cừu Thiên Hiệp quá non nớt, làm gì biết được mưu kế của dâm phụ, bởi thế chàng cảm thấy mình đã làm một việc tàn nhẫn, chàng không nỡ bỏ đi nên từ từ bước lại nói:

- Sao ? Có đau gì không ?

Được thế, Hồ Mỹ Dung càng tỏ vẻ đau đớn hơn nữa, nàng ôm bàn chân vờ bóp và xuyt xoa ngật ngưỡng nói:

- Ôi ! Ôi !..Chân.. của tôi đã..

Cừu Thiên Hiệp cứ tưởng thật nàng bị té đau, nên chàng vội ngồi xuống lo vò bóp bàn chân cho nàng và hỏi:

- Đau ở đâu ?

Hồ Mỹ Dung càng rên xiết không ngớt và đưa tay nắm bàn tay của chàng kéo lên lên và nói:

- Ô ! Nó đau ! Nó đau ! Xê lên tý nữa ! Xê lên tý nữa phía trên này kia mà !

Hồ Mỹ Dung kéo bàn tay của chàng xích lên trái chân cho chàng vò bóp rồi đến đầu gối.. Rồi đến bắp vế.. Đùi lớn !..

Bỗng quả tim chàng đập thành thịch, chàng có cảm giác như chạm phải một luồng điện lực. Toàn thân như tê bại rất khó chịu.

Lúc ấy Hồ Mỹ Dung lại vắn qua bề lại thân mình uốn éo như con rắn, đôi mắt mơ màng đầy vẻ khiêu dâm nhìn chàng chòng chọc. Lúc bấy giờ nàng không rên xiết nữa mà chỉ điểm một nụ cười khiêu khích.

Toàn thân của Cửu Thiên Hiệp như bị bốc cháy quả tim chàng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, các sợi lông trong người như muốn dựng đứng lên và nổi gai ốc.

Hồ Mỹ Dung thở một hơi nặng nề rồi nheo mắt nói:

- Sao không bồng tôi lên để cho đỡ đau ?

Suyt !..

Tiếp theo là một tiếng cười gằn không biết từ đâu đưa lên.

Tiếng cười gằn nhẹ ấỵ làm cho Cửu Thiên Hiệp giật mình. Chàng buông tay nhảy ra ngoài hơn ba bước.

Rẹt !..

Chàng coi lại thì trước ngực chàng đã bị Hồ Mỹ Dung xé rách chiếc áo gằn hai tấc.

Thì ra Hồ Mỹ Dung đã lén thò tay vào bụng chàng toan muốn lấy trộm thiết thư, nhưng chàng nhảy ra mau lẹ quá nàng không kịp rút tay nên đã lộ cơ mưu như vậy.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp mới sức tỉnh, chàng trợn mắt hét lớn:

- Hừ bà định lấy thiết thư của tôi hả !

Hồ Mỹ Dung lại còn liếc mắt vờn vờn làm bộ giận dữ nữa.

Bỗng ngoài rừng đưa đến một giọng cười khinh bỉ và nói:

- Đại đột quá ! Cho đến bây giờ người mới biết âm mưu của hẩn sao ?

Một giọng nói thanh tao và rõ ràng chắc chắn là giọng của một người đàn bà nhưng chàng nhìn tứ phía không thấy bóng người ấy đâu cả.

Cửu Thiên Hiệp bèn lắc mạnh đôi vai phóng ra ngoài một trượng chạy thẳng vào rừng gọi lớn:

- Ai đấy !

Nhưng trong rừng vẫn lặng lẽ không tìm thấy ai cả. Chàng quay lại thì thấy Hồ Mỹ Dung đuổi theo và gọi lớn:

- Á ! Chân của tôi đau.. mà người nhẩn tâm..

Cừu Thiên Hiệp là một kẻ thông minh đỉnh ngộ, một bài học mà chàng đã thông cảm được bảy tám phần rồi lẽ dĩ nhiên chàng có thể hiểu hết. Chàng còn lạ lòng gì âm mưu dâm tị của Hồ Mỹ Dung nữa ?

Lúc bấy giờ chàng không thềm để ý đến lời yêu gọi tha thiết của nàng nữa, chỉ vội vàng ra diễn ra thân pháp "Lôi hành cửu chuyển". Thân chàng nhẹ như chiếc lá chạy bay ra khỏi khu rừng già và tiến tới thị trấn.

Đây là một đô thị nhỏ đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy trăm căn nhà. Tuy thế cũng có rất nhiều lữ quán và tửu lâu.

Ngắm nghía hồi lâu, chàng vào một tửu lâu tương đối sạch sẽ, chàng thuê một căn phòng về hướng đông để cho có gió mát.

Sau khi cơm nước xong, chàng lên giường ngủ ngay. Tấm lòng trẻ thơ không bận nhơ ấy, mới vừa nằm xuống đã ngủ ngon lành.

Á !..

Thình lình có một tiếng ré thất thanh và tiếp theo một tiếng "hự" từ ngoài cửa sổ đưa vào. Chàng giật mình ngồi dậy thì thấy cửa sổ đã bị mở toan. Chàng vội cất giấu thiết thư rồi phóng mình ra ngoài và nhìn bốn phía để xem động tịnh.

Lúc bấy giờ bóng trăng trung tuần đã ngay đỉnh đầu nên chiếu sáng như ban ngày. Chàng cố đưa tầm mắt ra xa nhưng không tìm thấy bóng dáng gì cả, cũng không nghe một tiếng động khả nghi. Chàng chỉ nghe tiếng trống điểm canh ba vang lên một hồi rồi im bật.

Bỗng chàng thấy bên phòng đối diện có một ánh đèn lọt ra khe cửa hình như người trong phòng này còn chưa ngủ.

Cừu Thiên Hiệp đang cúi đầu suy nghĩ, chợt chàng thấy dưới đất, bên cửa sổ của căn phòng có một vũng máu.

Quá kinh ngạc, chàng bước tới xem xét thì quả nhiên vết máu còn tươi, chàng đoán biết có kẻ vừa mới bị thương nơi đây.

Chàng đưa mắt nhìn lên cửa sổ thì chợt thấy trong phòng chàng có bóng đen lướt động rõ ràng là có người đã vào trong phòng rồi !

Cừu Thiên Hiệp hét lớn:

- Ai !

Vừa dứt tiếng hét, chàng liền lao mình nhảy vào phòng.

Nên biết rằng, tuy Cừu Thiên Hiệp chưa được luyện qua nội công. Nhưng chàng chuyên tâm tĩnh tọa nên đã có cơ bản về võ nghiệp. Thêm vào đó chàng được "Kim bích đầu đà" Thái Linh Quan tặng cho ba mươi năm công lực phối hợp với thiên tài luyện võ của chàng. Hơn nữa chàng được "Lôi hành cửu chuyển" một thân pháp tuyệt thế kỹ bí trên thiết thư thì không đáng sợ lắm !

Vừa nhảy vào phòng, chàng đã thấy có hai hán tử bay vọt ra cửa sổ sau.

Cừu Thiên Hiệp tròn xoe đôi mắt quát:

- Tại sao vô cớ mà vào phòng ta làm gì ?

Chưa dứt lời bỗng nghe phía sau có tiếng rú thất thanh, tiếp theo là một tiếng hét chát chúa rồi im bặt.

Chàng vội vàng nhảy vọt ra phía sau thì không thấy bóng người nào cả, nhưng chỉ có một điều làm cho chàng thất kinh đứng sững sốt, vì ở dưới đất ngay cửa sổ phía sau phòng ấy lại thêm một vũng máu tươi và trong vũng máu tươi lại có một vật gì tròn tròn dễ sợ.

Cúi xuống, chàng hất qua hất lại rồi nhặt xem thì vật này chính là một cái vành tai người.

Bấy giờ bóng trăng đã ném về tây, bóng đen của căn nhà chiếu xuống sân, chàng chợt thấy trên nóc nhà cũng có một bóng người in xuống nền sân gạch.

Ngước mắt nhìn lên rồi lẹ như chớp chàng tung mình nhảy phóc lên nóc nhà thì lạ thay, chàng không tìm thấy bóng người ấy đâu nữa cả, chàng chỉ nghe văng vẳng đâu đây có tiếng cười phì rồi im bặt.

Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ trên nóc nhà như mất một vật gì tìm không ra vậy.

Chàng lặng lẽ nhìn xem bốn phía và lắng tai nghe ngóng thì bỗng dưới chân chàng có tiếng động. Chàng cúi xuống nhìn kỹ thì quả nhiên tiếng động này chính ở trong căn phòng chàng ở.

Cừu Thiên Hiệp giật mình lao mình xuống rồi nhảy vào cửa sổ sau chui vào phòng. Chàng đã thấy ánh đèn chớp một cái thì có một bóng trắng lách qua cửa sổ trước và thoát ra ngoài.

Lúc bấy giờ chàng muốn đuổi theo bắt gặp người ấy thì cũng không khó gì, nhưng chàng đã phát hiện được trên bàn có viết mấy dòng chữ lớn. Những chữ này lại viết bằng nước trà của ly nước thừa mà chàng uống lúc nãy. Vì vậy chàng sợ nếu để lâu thì sẽ bị khô mất.

Những chữ này thì dùng ngón tay chấm viết nhưng thật đẹp và chẳng khác rồng bay phượng múa.

Chàng khẽ đọc:

Bốn bề nhiều kẻ trộm

Bảo vật có trong lòng

Ngày sau thành tuyệt thế !

Tại sao không đề phòng ?

Bốn câu này cũng không thành một bài thơ nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cừu Thiên Hiệp xem xong rất ngạc nhiên.

Chàng tự hỏi:

- Đó là ai vậy ?

Ha ... há..

Lại một tiếng cười the thé bên ngoài cửa sổ.

Cừu Thiên Hiệp bị người ta chọc ghẹo liên tiếp nên tức giận chàng gằn giọng nói:

- Mi là người hay quỉ !

Dứt lời, chàng liền bay tung ra ngoài cửa sổ đưa tay ra chụp. Chàng thoáng nghe một mùi hương thơm dịu dịu, chàng lại chụp hụt mất. Bóng trắng ấy lòn qua nách chàng rồi lướt qua nhẹ như khói.

Cừu Thiên Hiệp vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên vì quá tức giận chàng chụp tới quá mạnh, đến khi bị hụt chàng phải bị mất trớn chụp lên khung gỗ của cửa sổ.

Xẹt !..

Một miếng gỗ cửa sổ bị tét văng ra, lại bị mất thăng bằng nên người chàng chệch choạng mấy cái rồi mới đứng vững.

Há ! Há !

Lại một tiếng cười the thé từ căn nhà dưới đưa ra giống y tiếng cười lúc nãy không khác chút nào cả. Chắc chắn là chỉ có một người áo trắng ấy cười mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp quá giận liền nhảy tới đứng ngoài cửa nói lớn:

- Ai mà lại nhút nhát như vậy ? Nếu có gan hãy ra đây coi thử !

Rẹt ! Rẹt !

Bên trong có người xô cánh cửa mở toang ra.

Cừu Thiên Hiệp không ngăn được nổi tức giận, chàng tống vào cửa sổ một chưởng.

- Á !

Người trong phòng kêu lên một tiếng rồi thối lùi hơn bảy tám thước mới có thể tránh khỏi chưởng lực của chàng.

Một giọng nói khe khẽ từ trong vọng ra:

- Nửa đêm lại đến kêu cửa la hét, mới vừa mở cửa lại ra tay ngay nghĩa là gì ?

Đưa mắt nhìn vào cửa sổ, ánh đèn rọi sáng căn phòng chàng thấy rõ kẻ nói ấy là một thiếu nữ đẹp tuyệt thế.

Lửa giận của chàng bỗng lắng dịu xuống, chàng thối lùi hai bước ôn tồn nói:

- Xin lỗi cô nương !

Thiếu nữ bước tới cửa sổ; chiếc áo xanh của nàng phản chiếu ánh đèn làm tăng thêm vẻ giận dữ trên nét mặt nàng.

Nàng gằn giọng:

- Ở đây tuy là lữ quán, cũng có pháp luật tại sao người lại xâm phạm đến đây ?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rất áy náy. Chàng gượng cười nói:

- Xin lỗi cô nương ! Sự đường đột của tôi như thế này thật là thất lễ..

Rệt ! Rệt !

Chàng nói chưa dứt lời thì hai cánh cửa sổ đã đóng chặt và ánh đèn trong phòng lại tắt lịm.

Há ! Há !

Lại một giọng cười the thé..

Cừu Thiên Hiệp đứng sừng sững giữa sân lòng rất hoài nghi. Tiếng cười ấy quả thật là nàng chứ không ai khác hơn cả !

Chàng bóp trán suy nghĩ:

- Vững máu lần trước ta không thấy rõ là ai; tiếp đến vững máu ở sân sau và một lỗ tai người, chính là mắt ta thấy hai bóng đen thì chắc chắn không phải là nàng. Còn bóng người nào phóng vào viết chữ rồi vụt ra ngoài cửa sổ cười the thé lại là bóng người áo trắng, mà nàng lại mặc áo xanh thì nghi ngờ sao được ? Nhưng cứ theo giọng cười thì không khác gì quả thật là một điều lạ lùng quá !

Suy nghĩ một lúc nhưng chàng không tìm hiểu được bèn trở về phòng, nhưng chàng thao thức mãi không thể ngủ được nữa.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ miên man nhưng không sao nghĩ ra những sự việc đã xảy ra trong đêm nay.

Bình minh vừa xuất hiện chàng đã vội vã sửa soạn lên đường. Chàng gọi tên tửu bảo lên để tính tiền.

Tên tử bảo lon ton chạy lên nhìn chàng mỉm cười rồi nói:

- Thưa khách quan ! Tiền phòng và tiền ăn của người đã có kẻ trả rồi !

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Ai ? Ai lại trả tiền cho ta ?

Tên tử bảo đưa tay chỉ căn phòng đối diện mỉm cười rồi nói:

- Vị nữ khách ở bên phòng kia đã trả hộ cho khách quan đấy !

Cừu Thiên Hiệp cau mày đáp:

- Thế là nghĩa gì ? Tại sao nàng lại phải trả tiền phòng cho tôi ?

Tên tử bảo nhún vai cười hi hi nói:

- Việc ấy khách quan còn không hiểu thì ai mà biết được ?

Chàng vội hỏi:

- Thế nàng đâu rồi ?

Hắn đáp:

- Nàng đã đi từ hồi chưa sáng kia !

Cừu Thiên Hiệp toan hỏi thêm thì tên tử bảo đã bước ra khỏi phòng chàng. Ôi ! Quả là một việc vô cùng bí mật !

Chàng lẩm bẩm:

- Đối với nàng, ta tuyệt nhiên không quen biết gì cả, khi hôm ta đến kêu cửa làm rách lòng khiến cho nàng giận dữ, nhưng tại sao nàng lại trả tiền cho ta là nghĩa lý gì chứ !

Thật tình chàng không sao khám phá được màn bí mật ấy, đành lặng lẽ bước ra khỏi tử lâu rồi vươn mình bỏ chạy.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã xuất hiện, chim chóc líu lo trên cành, ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Chàng nhắm hướng Bắc chạy như bay.

Chạy hồi lâu, trước mặt chàng bỗng hiện lên một hòn núi đá nho nhỏ. Dưới chân núi có một túp lều tranh trống trải. Chàng liền ghé vào đó để nghỉ chân một lát rồi hãy tiếp tục lên đường.

Vừa bước vào, chàng thấy trong lều đã có hai người khách bộ hành ngồi nghỉ chân. Một người có đôi mắt chuột, hình vóc trung bình, còn người kia thì vừa ốm vừa đen, lưng gù mắt ốc nhồi trong dị kỳ lắm.

Cừu Thiên Hiệp bước vào đứng nghỉ chân nhìn ra ngoài như không thèm để ý đến họ.

Bỗng nhiên, hai người đều đứng phắt dậy dăm dăm nhìn chàng cười ha hả nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai!

Vừa dứt lời, cả hai đều vươn hai cánh tay lên chụp đến Cừu Thiên Hiệp.

Hành động này quá bất ngờ lại lạnh lẽo vô cùng, nếu chàng có tránh khỏi cánh tay của người khò thì lại không thoát khỏi cánh tay người mất chuột. Thế là bên vai trái của chàng bị đối phương nắm chặt cứng.

Đôi tay của người mất chuột cứng như sắt khóa chặt cánh tay trái của chàng và nói:

- Mi chớ hoảng hốt ! Ta là Lãnh Diện Phi Hồ lâu nay không bao giờ hại người vô cớ đâu ! Còn ông bạn này là Tuyết Sơn Đà Duyên cũng là một kẻ từ bi bác ái. Chúng ta chỉ cần mi ngoan ngoãn nghe lời chúng ta thì sẽ không xảy ra việc gì cả ?

Tuy chàng bị thất thế nhưng chàng vẫn trợn mắt hét:

- Các người muốn gì ?

Bỗng Tuyết Sơn Đà Duyên nhả đến chụp cánh tay mặt của chàng và nói lớn:

- Không có gì lạ cả ! Lâu nay nghe đồn thiết thư là bảo vật vô lâm, nên chúng ta định xem thử !

Đôi tay của Lãnh diện phi Hồ bỗng xiết chặt lại rồi hét:

- Lấy ra mau ! Chúng ta lấy thiết thư chứ không lấy mạng người đâu !

Chàng nghe nói, tức giận sôi gan, cổ vùng vẫy nhưng không thoát khỏi mấy cánh tay sắt của hai người kia.

Cừu Thiên Hiệp liền nhảy vọt lên mang cả hai người kia lên cao hơn tám thước, đôi chân chàng co lại rồi đá thẳng vào đầu gối của hai người.

Thấy thế cả hai tên này đều phi thân vọt cao hơn chàng.

Tuyết Sơn Đà Duyên hét lớn:

- Nếu mi không biết điều thì chúng ta hạ độc thủ đấy !

Dứt lời, hai người đều vận lực định quăng chàng vào núi đá nhọn hoắc kia.

Lúc bấy giờ đôi chân của Cừu Thiên Hiệp đã rời khỏi mặt đất nên không có chỗ tựa để mượn sức thật là nguy hiểm.

Lãnh Diện Phi Hồ "hứ" một tiếng rồi nói:

- Chớ trách lão tử này lòng dạ ác độc đấy !

Bỗng nhiên có tiếng gió ào ào và một chấm đỏ từ xa bay đến.

Phập !

Một mũi tên mang theo một lá cờ máu đỏ rực từ xa bay đến cắm lên trên cột lều gió thổi phát phơ.

Cả hai người đều giật mình biến sắc.

Bỗng một tiếng hét lớn:

- Hãy thả người ra mau !

Tiếng hét như sấm sét dội vào hốc đá vọng ra thành một âm thanh nghe rùng rợn.

Vừa dứt tiếng, trên tảng đá lớn phía trước đã xuất hiện một người cao to như thiên thần vậy.

Người ấy có một chiếc đầu sư tử, miệng rộng mắt to, thân mình cao hơn một trượng, mình mặc áo đỏ, tay cầm thiết táng đen lóng lánh. Diện mạo trông rất hùng dũng.

Lãnh diện phi Hồ và Tuyết Sơn Đà Duyên đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt kinh hãi, tuy thế họ vẫn không buông chàng ra mà vẫn nói:

- Có phải Hộ Pháp là chủ tọa của "Huyết quan giáo" không ?

Người ấy trầm giọng nói:

- Cần gì phải hỏi ! Mi không thấy "huyết kỳ lịnh" đó sao ?

Tuyết Sơn Đà Duyên gượng cười quay lại nhìn lá cờ ba góc đỏ tươi cắm trên cây cột bay phất phơ theo chiều gió.

Lão nói:

- Phải, chúng tôi đã thấy rõ huyết kỳ lịnh rồi, nhưng đến như Hộ pháp Lôi Thanh Minh mà cũng ra mặt, thật là một việc quá bất ngờ.

Hộ pháp Lôi Thanh Minh trề môi ra vẻ khinh bỉ nói:

- Không thả hấn ra còn chờ cái gì nữa ?

Thật là một giọng nói phách lối của kẻ bề trên, khiến cho Lão diện phi Hồ nổi giận, nhưng lão cố nén lòng lạnh lùng cười nhạt rồi nói:

- Lôi hộ pháp ! Tại hạ không được lừng danh như các hạ, nhưng cũng không phải là đứa bé ba tuổi. Thật tình chúng tôi đã ăn trên ba mươi năm cơm giang hồ rồi ạ !

Lôi Thanh Minh trợn đôi mắt nảy lửa hét:

- Câm miệng ! Chúng bây muốn đôi co với ta sao ?

Dứt lời, lão vùng thiết táng ra kêu "xẹt xẹt" rồi xoay tròn kêu "vo vo" tức thì thiết táng toả ra một khoảng hào quang xanh rợn người.

Đây là một thứ khí giới vô cùng lợi hại khiến cho Lôi Thanh Minh được thành danh trên giang hồ.

Thiết táng loáng ra hào quang mỗi lúc một lan dần rồi tạo nên một luồng kinh phong dữ dội.

Tuyết Sơn Đà Duyên sợ hãi vội buông tay nhảy ra ngoài hơn một trượng và la lớn:

- Ra tay như thế là trái lẽ quá !

Lãnh diện phi Hồ cũng không chịu nổi đành buông tay nhảy xéo ra ngoài hét:

-Ồ ! Lại muốn dùng độc thủ để bắt nạt người à !

Lôi Thanh Minh từ trên tảng đá bay vụt xuống liền đưa tay vịn trên vai Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hãy đứng đây chờ ta một lát để ta đánh đuổi hai thằng quỷ này đã.

Dứt lời lão trợn đôi mắt nổ lửa và phóng tới tay vung thiết tảng, ánh hào quang lại tỏa ra và cuốn tới một luồng kinh lực phi thường.

Lão hét lớn:

- Hãy nộp mạng đây !

Vừa dứt tiếng hét, một tiếng rú thất thanh vang lên chưa thấy lão ra tay như thế nào, thân mình của Lãnh diện phi Hồ đã bắn tung lên cao hơn hai trượng rồi rớt "bịch" xuống đất. Toàn thân đều bị lũng lổ máu tuông lai láng chết ngay lập tức.

Tuyết Sơn đà Duyên thấy thế cả kinh hãi rống lên một tiếng rồi bỏ chạy như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng Lôi Thanh Minh không rượt theo.

Lão lẩm bẩm:

- Đồ vô dụng ! Chịu không nổi một chiêu của ta, một mạng đã chót toi, còn một mạng chạy dài.. ha. ha..

Dứt lời, lão xếp thiết tảng lại rồi từ từ bước tới bên Cừu Thiên Hiệp giơ bàn tay to lớn như cánh quạt ra rồi quát lớn:

- Đưa đây, mau !

- o O o -